

Không thể tha thứ cho anh

Hạ Yên đẹp mong manh và thuần khiết như một thiên thần nhỏ bên cạnh Kiến An. Thuở hàn vi, Kiến An và Hạ Yên yêu nhau thắm thiết, những tưởng không thể tách rời. Mỗi chiều tan lớp anh lại đèo cô về trên chiếc xe đạp cũ kỹ, cô ngồi sau xe anh và nghe ngao hát...

Cứ thế thời gian trôi đi... ngót nghét cũng gần hai năm. Ấy thế mà ông trời luôn trêu người con gái... Quãng thời gian hạnh phúc nhất của Hạ Yên là lúc anh bỏ cô ra đi tìm một đóa hồng hoa khác. Hạ Yên rất buồn, dù cho có cố tìm tay núp tay nhưng chẳng thể giữ nổi tay anh...

Nàng đan tay mình vào những lọn tóc, những ngón tay gầy gầy cong cong đầy những vết xước bé li ti, nàng ngồi cạnh cửa sổ đợi anh về... nhưng anh không về.

Nàng lại quét nhà, lại lau những bụi thời gian phủ đầy trên những kỷ vật mang đầy những ký ức của hai người, vẫn ngồi bên khung cửa sổ vào ngày mưa... nhưng anh vẫn không hề quay lại...

Hạ Yên lại thay áo mới, vấn tóc thật cao và vẽ lên mặt mình chút sắc màu tươi mới, nàng đi ra cổng, ngóng trông... ấy thế mà Kiến An vẫn không một lần qua cổng nhà nàng...

Nàng chạy vội trên đường vào một ngày mưa rơi, vội đến nỗi va phải một người phụ nữ, người ta mắng nàng không tiếc lời, nàng không thềm ngẩng mặt, chẳng cần quan tâm... nàng đang vội, vội đi tìm Kiến An... nhưng anh đang tay trong tay cùng cô gái khác trong ngôi nhà xưa cũ... Trái tim nàng vỡ tan...

Gió thổi thông thốc vào mặt nàng, có thổi hết được những mảnh vỡ trong tim nàng không? Nàng lê từng bước nặng nhọc trong đêm mưa, nàng chẳng cần che ô, cứ thế mưa rơi ướt đầm cả áo nàng, cả váy nàng, cả thân nàng. Mưa làm nhòe đi lớp phấn hồng trên má nàng, nhòe cả lớp mascara trên đôi mi ướt đầm của nàng, nhòe cả lớp son môi màu hồng cánh sen mà người ta luôn thích... nhòe luôn cả những tháng năm xưa cũ, nhưng chả làm nhòe nổi vết thương trong tim nàng.

Nàng run cầm cập vì cóng, thế rồi nàng ốm mấy ngày liền không khỏi. Nàng thoi ra khỏi cửa, nàng lại thoi ngóng trông... Nàng kéo vali và gói ghém vào đó vài bộ quần áo, vài phụ kiện xinh xinh và vài viên thuốc an thần. Nàng cắt phăng mái tóc lụa là đen nhánh ngát hương bồ kết mà Kiến An một thời rất thích. Cắt phăng những ký ức giữa nàng và Kiến An. Nàng xóa hai chữ ký ức trên tường, trên những bước chân và trong tim...Mưa liền mấy hôm nàng ốm, rồi hôm nay mưa tạnh, nàng bay chuyển bay vào Nam, bỏ lại đằng sau những ký ức đau buồn... Hôm ấy trời trong và xanh, nhưng sao trong mắt nàng nó hoang tàn quá!

Nàng bắt đầu cuộc sống mới Sài Gòn, nàng thay đổi số điện thoại, thay đổi cả phong cách ngày xưa... Nhưng tuyệt nhiên nàng không hút thuốc, không uống rượu, không gào, không thét và không còn khóc gọi tên anh nữa... Nàng cứ thế sống những ngày vội vã, chẳng có thời gian để nghĩ về anh, mà thật ra là nàng chẳng muốn nghĩ về anh... và nàng hẹn hò với nỗi cô đơn mỗi tối.

Những năm tháng sao đó, đến Hạ Yên cũng chẳng thể nhận ra mình, mái tóc đen dài được thay thế bằng bob xoăn cá tính màu hạt dẻ, màu cánh sen trên môi giờ là màu đỏ quyến rũ, nước hoa thơm nồng nàn và những chiếc váy tôn dáng thay vì những chiếc váy màu trắng đơn sắc... trông nàng ngày càng quyến rũ và xinh đẹp...

Rồi một ngày Sài thành mưa, Kiến An tìm đến, quì dưới chân nàng xin tha thứ cho những lỗi lầm xưa cũ, nàng chấp nhận lời xin lỗi của anh và chấp nhận yêu anh lần nữa. Nàng dang rộng vòng tay ôm lấy anh...

Người đời nói nàng lụy tình và ngu ngốc, nàng cười bảo mình có chủ kiến riêng. Kiến An quay về cạnh nàng, anh ta hết mực yêu chiều nàng... riêng chỉ có nàng biết nàng đang toan tính điều gì – bởi lẽ, Hạ Yên bây giờ không phải là Hạ Yên của ngày xưa nữa.

Kiến An hỏi sao nàng không để tóc dài, nàng cười rất duyên đáp rằng “Sài Gòn nóng lắm, thích tóc ngắn nhuộm nâu hơn”...

Kiến An hỏi sao nàng tha thứ cho anh, nàng thì thầm:

- Anh có biết Gào không? Gào giờ làm mẹ rồi, cũng từng yêu, từng chia tay

rồi lại quay về. Em luôn ngưỡng mộ cô ấy, vì vậy em cũng muốn giống cô ấy. Em yêu anh nhiều cơ mà.

- Cảm ơn em...

Kiến An luôn miệng nói yêu nàng và luôn dành cho nàng những cử chỉ, ánh mắt ngọt ngào nhất cũng như quan tâm tới Hạ Yên, nàng chỉ cười, không nói gì...

Mưa lại rơi tí tách bên khung cửa sổ, Hạ Yên vâng vâng ly cà phê sữa. Kiến An khẽ vuốt tóc nàng, mái tóc xoăn xoăn màu hạt dẻ ngát hương hoa hồng. Nàng khẽ cười, nụ cười đẹp mê hồn khiến Kiến An mê đắm.

- Anh có chuyện muốn nói với em.

Hạ Yên ngược mắt nhìn anh. Kiến An quì gối xuống trước mặt nàng, khẽ lấy trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ xinh mà trắng, có khắc hình trái tim rất đẹp tặng nàng...

- Em làm vợ anh nhé! Anh thật sự yêu và cần em.

- Anh có yêu em không?

- Có, anh rất yêu em.

- Yêu em như thế nào?

- Nhiều, rất nhiều, em không cảm nhận được sao? Nếu thiếu em anh nghĩ mình sẽ không sống nổi em à.

- Uhm.

- Vậy em đồng ý chứ?

- Uhm, em đồng ý...- Nàng ngập ngừng trong giây lát.

Đôi mắt Kiến An ánh lên một niềm vui rạng rỡ, nhưng chỉ vài giây sau đó, lại vụt tắt khi nghe Hạ Yên cất lời tiếp theo...

- Nếu đó là ba năm trước.

- Tại sao?

- Anh còn hỏi em tại sao ư? Hạ Yên bây giờ anh thấy có chỗ nào giống Hạ Yên ngày xưa anh yêu không?

- Tại sao em lại trở nên như vậy? Em đã chấp nhận anh gần một năm nay cơ mà???

Nàng cười nhạt...

- Vì tôi thấy kinh tởm anh. Tôi chấp nhận là muốn đợi đến hôm nay anh biết không? Tôi chưa bao giờ tha thứ cho anh.

- Không, Hạ Yên anh yêu lâu nay là một thiên thần mà. Em vẫn đối tốt với anh mà.

- Thiên thần bị chính anh cắt đi đôi cánh thì vẫn là thiên thần sao anh? Hoang đường!

Kiến An thấy khóe mắt mình cay cay...

- Anh khóc để làm gì? Lau nước mắt đi anh, tình yêu không phải lúc nào cũng rộng lượng được đâu. Nhất là những người đã tổn thương rất nhiều.

Nói rồi nàng đứng dậy, quay lưng cất bước.

Kiến An hiểu được rằng đây là điều anh phải nhận lấy sau những năm tháng anh đã sai với Hạ Yên, thiên thần ngày nào trong anh, vì anh mà trở nên như vậy. Kiến An thấy đau, rất đau nơi lồng ngực này...

Ngoài kia, mưa ngừng rơi, nắng lên rực rỡ...